

Sygn. akt I C 1732/17

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzena Żywucka

Protokolant: Paulina Kosecka

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa P. (...) z siedzibą we W.

przeciwko J. K. (K.)

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Marzena Żywucka

Sygn. akt I C 1732/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód P. (...) z siedzibą we W. wniósł do zasądzenie od strony pozwanej – J. K. (K.) kwoty 10.144,85 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powód jest profesjonalnym podmiotem działającym na rynku wierzytelności masowych, który na podstawie umowy cesji nabył wierzytelność z tytułu umowy kredytowej zawartej między pozwaną a pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A. Pozwana nie spełniła wynikającego z umowy zobowiązania.

Strona pozwana nie stawiała się na rozprawie, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie złożyła wyjaśnień w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana J. K. (K.) w dniu 10 listopada 2011 r. złożyła wniosek o zawarcie z (...) Bank (...) S.A. umowy o kredyt gotówkowy. Całkowita kwota kredytu wynosiła 6.009,47 zł.

(dowód: kserokopie wniosku, umowy o udzielenie kredytu gotówkowego k. 26-27)

Pierwotny wierzyciel (...) Bank (...) S.A. połączył się z (...) Bank S.A.

(dowód: pozew k. 18)

W dniu 02 kwietnia 2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy były bliżej nie sprecyzowane wierzytelności.

(dowód: umowa cesji k- 6-9).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o dokumenty przedłożone przez powoda, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana przez pozwaną.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanej wynosiła 10.144,85 zł i objęta była umową łączącą powoda i pierwotnego wierzyciela. Z umowy tej nie wynika jednak to, aby przedmiotem obrotu była właśnie wierzytelność wobec pozwanej i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcom względem pozwanej. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanej. Wprawdzie powód przedłożył wydruk zatytułowany „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym wskazana została wierzytelność wobec pozwanej, jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że była ona przedmiotem umowy z dnia 02 kwietnia 2014 r. a tym bardziej – że wierzytelność ta w ogóle istnieje i może być podstawą dochodzenia jakichkolwiek roszczeń. „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji” opatrzony jest pieczętą i podpisem wyłącznie pełnomocnika powoda i nie wynika z niego, aby był integralną częścią umowy sprzedaży wierzytelności.

Dowodem na nabycie wierzytelności nie jest również zawiadomienie adresowane do pozwanej. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanej wysłane. Niezależnie jednak od powyższego pismo takie nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości.

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Mocy dowodowej w postępowaniu cywilnym nie ma wyciąg z rachunku funduszu (vide k. 5). W stosunkach z konsumentem jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności (art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych). Stanowisko takie wyrażone zostało także w wyrokach Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011r., sygn. P 1/10, opublikowanym w OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171 oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanej dochodzona pozwem wierzytelność. Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa bowiem na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda

o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności oraz powołane przepisy powództwo należało oddalić.

SSR Marzena Żywucka